

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mráky a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **I.Y.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2176/6, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2018, čj. CPR-5074-5/ČJ-2018-930310-V230, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 5. 2020, čj. 17 A 41/2020-19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, rozhodla o správním vyhoštění žalobce podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a stanovila dobu jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, žalovaná jej ale zamítla. Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou u krajského soudu, který ji stručným rozsudkem zamítl.

[2] Proti rozsudku krajského soudu žalobce (stěžovatel) podal kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. V první řadě namítá vážnou vadu řízení před krajským soudem; krajský soud prý rozsudek nevyhlásil, nekonalo se jednání, na kterém by rozsudek vyhlášen být mohl, a rozsudek nebyl v „akceptovatelném“ znění zveřejněn na úřední desce krajského soudu. Dále, až na zcela nevýznamné úpravy, totožným způsobem jako v žalobě tvrdí zásah do soukromého života, který pro něj správním vyhoštění představuje.

[3] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] NSS k části IV kasační stížnosti stručně odkazuje na body 6 a 7 napadeného rozsudku. S nimi stěžovatel v podstatě nepolemizuje. Jak již správně uvedl krajský soud, stěžovatel v žalobě nijak nezpochybnil konkrétní skutková zjištění správních orgánů ani jejich právní úvahy: omezil se téměř výlučně na obecná tvrzení. Proto krajský soud odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně. Dále jen stručně dodal, že existence rodinného či soukromého života na území ČR byla ve správním řízení nepochybně vyvrácena. S tím se ztotožňuje též NSS, stejně jako s tím, že dobrý (přátelský) vztah s bývalou manželkou nemohl mít větší význam pro posuzování zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele. K obecným citacím judikatury, které stěžovatel v podstatě jen přebírá ze žaloby, NSS uvádí, že s tam uvedenými závěry souhlasí. NSS ovšem nevidí žádný vztah mezi těmito citacemi a nynější věcí, kde žádný významnější dopad do soukromého života z povahy zjištěných skutečností není dán.

[6] Ve zbytku kasační stížnosti stěžovatel namítá, že krajský soud při vyhlašování rozsudku porušil čl. 96 odst. 2 Ústavy a nerespektoval závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18. NSS k tomu uvádí, že postupem krajského soudu skutečně došlo k vadě řízení, nejednalo se však o takovou vadu, která by podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

[7] Ze spisu krajského soudu vyplývá, že krajský soud stěžovatele dle § 51 odst. 1 s. ř. s. vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy sdělil, zda souhlasí s tím, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání (tato výzva byla dne 21. 4. 2020 doručena do datové schránky jeho zástupce). Zároveň stěžovatele poučil o tom, že pokud se ve stanovené lhůtě nevyjádří, bude mít soud za to, že s takovým způsobem rozhodnutí souhlasí. Stěžovatel na tuto výzvu soudu nijak nereagoval, krajský soud tedy rozhodoval ve věci bez nařízení jednání. Dle protokolu o vyhlášení rozsudku, který je součástí spisu krajského soudu, byl rozsudek vyhlášen dne 25. 5. 2020, a to ústně, bez přítomnosti účastníků. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že by rozsudek krajského soudu vůbec vyhlášen nebyl. Stejně tak není přesná námitka, že rozsudek nebyl v „přijatelné“ podobě zveřejněn na úřední desce soudu, protože tímto způsobem soud své rozhodnutí vůbec nevyhlašoval (to potvrzuje i pokyn samosoudce založený do spisu krajského soudu).

[8] Ze spisu krajského soudu ale zároveň plyne, že o samotném vyhlášení rozsudku krajský soud stěžovatele (ani žalovaného či veřejnost) neinformoval. Z judikatury ÚS přitom vyplývá, že je potřeba, aby účastníci řízení, stejně jako veřejnost, byli o ústním vyhlášení rozsudku předem vyrozuměni, byť ve věci bylo rozhodováno bez jednání (srov. výše cit. nálezy Pl. ÚS 38/18, bod 50, a tam cit. nálezy ze dne 7. 3. 2020, sp. zn. III. ÚS 2551/16, body 22 a 24). Ústní vyhlášení rozsudku bez uvědomění účastníků řízení a veřejnosti tak nebylo dostatečné pro naplnění požadavku veřejnosti dle čl. 96 odst. 2 Ústavy.

[9] Pokud krajský soud zamýšlel rozsudek vyhlásit bez účasti účastníků a veřejnosti, resp. se chtěl vyhnout povinnosti předběžně informovat o vyhlášení rozsudku, měl zvolit možnost zveřejnění rozsudku na úřední desce soudu (srov. cit. nálezy Pl. ÚS 38/18, body 40,

pokračování

51 a 52, nebo rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, čj. 3 Azs 426/2019-34, bod 27). Takto bohužel krajský soud nepostupoval.

[10] Přesto nešlo v posuzované věci o vadu řízení, která by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí o věci samé. O takovou vadu jde především, pokud by výrok rozhodnutí musel být odlišný, kdyby k vadě řízení nedošlo (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2005, čj. 6 Ads 57/2004-59), vada namítaná stěžovatelem se však váže pouze k způsobu vyhlášení rozsudku. Vážnou vadou řízení, která pravidelně vede ke zrušení rozsudku krajského soudu, je i to, že soud rozhodne bez jednání, aniž jsou pro to dány podmínky dle § 51 s. ř. s. Jak ale NSS uvádí v bodu [7] výše, pro tento postup byly podmínky splněny.

[11] Přestože se krajský soud pochybení dopustil, jeho rozhodnutí vyhlášeno bylo. Stěžovatel (o jehož základní právo dle čl. 38 odst. 2 Listiny jde především) i žalovaný rozhodnutí krajského soudu obdrželi (srov. nález Pl. ÚS 38/18, bod 68). Nelze hovořit o tom, že by vada řízení byla srovnatelná např. se situací, kdy by stěžovatel požadoval jednání před krajským soudem a krajský soud by mu tuto možnost odepřel.

[12] Z nálezu Pl. ÚS 38/18 však současně plyne, že byt' tu nejsou důvody pro zrušení rozsudku krajského soudu, byl postup krajského soudu v rozporu s čl. 96 odst. 2 Ústavy. Proto nezbývá než apelovat na krajský soud, aby se podobných pochybení do budoucna vyvaroval. NSS doufá, že jde v této věci jen o výjimečné pochybení rozhodujícího soudce.

[13] NSS proto v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu